

vilde saa ikke være Anledning for de unge Mennesker til at lægge deres Penge dør. Det undrer mig, at Socialdemokratiet ikke vil gaa med til dette Ændringsforslag, idet man har talt varme Ord for at værne om Søndagsfreden og Personalets Søndagsfrihed. Konsekvensen deraf vilde være, at man stemte for mit Ændringsforslag. Jeg skal paa ny henstille til ærede Medlemmer at stemme for det.

Hauch: Jeg takker den højtærede Minister, fordi han i sine Udtalelser gav Udtryk for sin Sympati for større Frihed paa det Omraade, vi beskæftiger os med her. Jeg forstod det nemlig saadan, at vi, dersom der her i Tinget havde kunnet skaffes Flertal for større, maaske fuld Frihed paa dette Omraade, i og for sig ikke vilde have savnet Ministerens Tilslutning dertil. Men det har der ikke kunnet skaffes. Ministeren bemærkede dernæst, at Lovgivningsmagten allerede i 1908 havde fundet det fornødent at beskæftige sig med Spørgsmaalet om Lukning. Jeg har ikke været uvidende derom. Jeg skulde ikke have draget det frem her, hvis det ikke var, fordi jeg kunde ønske at tilføje, at jeg har den Opfattelse, at man ikke ude i Befolkningen i samme Grad er optaget af at faa Lovbetsemnelser paa alle Omraader, som man er paa Rigsdagen, og som den til enhver Tid siddende Regering tilsyneladende er. Jeg siger ikke dette specielt til den højtærede Indenrigsminister — det vilde være uretfærdigt —, men i al Almindelighed, og jeg tror ikke i og for sig, at Rigsdagen vilde have nogen Skade af at skrive sig det bag Øret. Man er kommet ind paa at lovgive paa Omraader, hvor det var naturligt at give Friheden lidt mere Raaderum.

Det ærede 8de Medlem for 2den Kreds (Lange) gjorde opmærksom paa, at man, da han begyndte sin Virksomhed som Forretningsmand, begyndte tidligt om Morgenen og blev ved til sent om Aftenen, endogsaa til Kl. 11, ligesom man var optaget hele Søndagen. Det er muligt, og jeg er ganske enig med det ærede Medlem i, at det er ikke passende at give ganske unge Mennesker, som endnu ikke har afsluttet deres Vækst og Udvikling, saadanne Vilkaar, men dette kan man forhindre ved den almindelige Lærlingelovgivning, hvilket ogsaa har fundet

Sted. Den Beskyttelse, de unge Mennesker skal have, er man fuldt ud i Stand til at yde dem, og jeg er fremdeles af den Opfattelse, at det vilde være naturligt og rigtigst at overlade til de handlende selv at træffe Bestemmelser i denne Henseende i Stedet for at lade Lovgivningsmagten ordne Forholdet saaledes, at Folk paa et bestemt Klokkeslæt skal holde op med at bestille noget. Det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at det ikke er saaledes, at alle de handlende er Medlemmer af Organisationer, og at det derfor er vanskeligt at lade de handlende selv ordne Forholdet. Jeg kan i og for sig ikke se, at Vanskeligheden er større her end saa mange andre Steder. Der er Mennesker indenfor Handelsstanden, som har Lyst til at arbejde længe. Det forekommer mig rimeligt, at man giver dem Lov dertil. Jeg tror, det er et Synspunkt, det ærede Medlem i al Almindelighed deler, at ingen, specielt ikke Lovgivningsmagten, skal lægge sig i Vejen for den frie Udfoldelse af den Energi, som Menneskene har Lyst til at udfolde. Men man er her paa et Omraade, der berører Handelsstanden. Det berører, om jeg saa maa sige, ens egen lille Hassan med de skæve Ben. Derfor er man interesseret i dette Forhold. Men rent principielt maa jeg holde paa, at det var det naturligste, at man ikke blandede sig deri og lod de handlende selv og Publikum træffe Afgørelse i denne Sag.

Maa jeg saa endelig sige til det ærede Medlem med Hensyn til Spørgsmaalet om Priserne, at naar jeg nævnte, at de handlende jo kunde mødes og drøfte deres Sager med hinanden, var det ingenlunde for at insinuere, at de handlende altid mødtes for at sætte Priserne op. Derfor tilføjede jeg, at de mødtes enten for at sætte Priserne op eller for at sætte dem ned, og jeg nævnte kun dette som et Eksempel paa, at man forstod at finde hinanden, naar man havde fælles Interesser, hvorfor jeg mente, at man ogsaa maatte være i Stand til at finde hinanden paa dette Omraade.

Jeg skal sluttelig gøre den Bemærkning, idet jeg forudsætter, at jeg maaske ikke faar Ordet mere før Afstemningen, at saadan som Forholdene nu en Gang ligger, er der vel ikke megen Sandsynlighed for, at det Mindretal, hvortil jeg hører, opnaar den Glæde at se, at Ændringsforslaget bliver ved-